

2006 m. birželio 15 d., ketvirtadienis

Kai be penkiolikos aštuntą suskambėjo išmanusis telefonas, vyresnysis komisaras Oliveris fon Bodenšteinas sumojo, kad laisvadienį matys kaip savo ausis. Atitarnavęs dvidešimt metų Frankfurto mieste, 11-ajame komisariate, prieš trejus metus jis buvo paskirtas Hofheimo kriminalinės inspekcijos Smurtinių nusikaltimų tyrimo skyriaus viršininku, ir jo galvos skausmu tapo nusikaltimų tarp Maino ir Taunuso užkardymas. Užsi-miegojęs jis atsisėdo lovoje ir pagrabinėjo ieškodamas telefo-no. Kozima visą dieną montuos naują dokumentinę juostą, ku-rrios premjera po trijų savaitių, Lorencas ir Rozali jau senokai pasuko savais keliais ir anaiptol nesižavėjo bendromis su tėvu kelionėmis ar iškylomis. Taigi Bodenšteinas pats pasisiūlė bu-dėti per Sekmines.

Pagaliau ant naktinio stalelio sugraibė išmanųjį. Numeris nematytas. Tik to dar betrūko.

– Oliveri, čia Inka Hansen. Dovanok, kad taip anksti.

Inka Hansen buvo veterinarijos daktarė ir Bodenšteino jaunystės draugė. Kai pernai Bodenšteinas tyrė Inkos kolegos, daktaro Kerstnerio, žmonos nužudymo aplinkybes, jųdviejų keliai ir vėl susijė.

– Esu Kronberge, Opelio zoologijos sode*, – paaiškino moteris. – Žvėrių prižiūrėtojai kažką rado, regis, žmogaus plaštaką.

– Tuoju atvyksiu, – pasakė Bodenšteinas ir atsisėdo lovoje.

– Išvažiuoji? – sumurmėjo Kozima.

Žmona gulėjo kniūbsčia, įsikniaubusi į pagalvį. Ankstyvi skambučiai šventinės dienos rytą jau senokai jos netrikdė. Juodu susipažino prieš dvidešimt trejus metus tiesiog po tabaluojančiu pakaruokliu – Bodenšteinui, tuomet dar jaunam kriminalistui, tai buvo pirmas tyrimas, o Kozima atvyko rengti televizijos reportažo apie skandalingąjį biržos maklerį, kuris pasikorė savo kabinete.

– Deja, turiu važiuoti, Opelio zoologijos sode rado, regis, žmogaus kūno dalį.

Bodenšteinas pakštelėjo žmonai į skruostą, išilusį nuo miego, ir žiovaudamas nupėdino į vonią.

– O Dieve, – Kozima sunkiai atsidususi susisupo į apklotą.

Kai po dešimties minučių nusiskutęs ir apsirengęs Bodenšteinas bildėjo laiptais žemyn, ji jau miegojo.

Po penkiolikos minučių Bodenšteinas kirto Kelkheimo geležinkelio pervažą. Važiuodamas surinko kolegės Pijos Kirchhof telefono numerį. Gatvė šalia „San Marco“ ledainės atrodė kaip po mūšio. Šimtai sporto aistruolių vakar didžiuliam ekrane šalia kavinės stebėjo pasaulio futbolo varžybas; jas nedidele persvara 1:0 nacionalinė Vokietijos rinktinė laimėjo prieš Lenkiją, ir po rungtynių sirgaliai triukšmingai šventė pergalę.

Pija Kirchhof atsiliepė tik po geros minutės.

* „Opel“ automobilių firmos įkūrėjo Adamo Opelio anūko Georgo fon Opelio (1912–1971) iniciatyva 1956 m. įkurtas zoologijos sodas. (Čia ir toliau – vert. past.)

– Labą rytą, šefe, – pasisveikino dusliu balsu. – Man šian-dien laisvadienis! Bene pamiršot?

– Nepamiršau, – atsakė Bodenšteinas. – Opelio zoologijos sode rado žmogaus ranką. Bent jau taip man sakė. Iškviečiau kriminalistus ekspertus. Teliko rasti gydytoją, ar negalėtumėt pagelbėti?

– Kaip tik tokį specialistą turiu pašonėj, – pasakė Pija Kirchhof.

– Gal daktaras Heningas Kirchhofas? – šyptelėjęs pasitei-ravo Bodenšteinas.

– Tik neskubėkit daryti išvadų, – linksmai atšovė Pija. – Šiąnakt jis man talkino per gimdymą.

Kriminalistė Pija Kirchhof vos prieš metus atėjo dirbti į Hofheimo kriminalinės inspekcijos skyrių K11. Po skyrybų su daktaru Heningu Kirchhofu, Frankfurto teisminės medicinos instituto direktoriaus pavaduotoju, ji įsigijo Unterlyderbache kaimo sodybą su nemažu žemės sklypu, nusipirko gyvulių ir grįžo į tarnybą kriminalinėje policijoje.

Pastebėjęs greičio matuoklį, Bodenšteinas ėmė važiuoti lėčiau.

– Kokį gimdymą?

– Šiąnakt mano ūkyje į pasaulį atėjo dar vienas kumeliu-kas. Eržiliukas. Pavadinom jį Noiviliu.

– Sveikinu. O kodėl Noiviliu?

– Matau, iš proto dėl futbolo nesikraustot, viršininke, – Pija nusijuokė. – Vakar Oliveris Noivilis per pratęsimą įmušė lemiamą įvartį.

– Šit kaip... – Bodenšteinas kirto Fišbacho gyvenvietę, išsu-ko iš pagrindinio kelio ir privažiavęs šviesoforą pasuko dešinėn į kelią B455, einantį Kėnigšteino kryptimi. – Apgailestauju, bet jūs man reikalinga. Tikiuosi, ilgai neužgaišim.

*

Tarp miškų, netoli posūkio į Šneidhainą, Bodenšteiniui teko sumažinti greitį ir galiausiai sustoti, nes ant kelio zujo žmonės. Gal koks eismo įvykis? – dingtelėjo jam, bet netrukus miško aikštelėje dešinėje pastebėjo keliolika automobilių ir dar daugiau žmonių. Vieni vyniojo plakatus, kiti statė standus. Bodenšteinas pabandė perskaityti, kas užrašyta ant plakatų. Net krūptelėjo, kai dvi penkiolikos ar šešiolikos metų paauglės pabeldė į automobilio langą ir ženklais paprašė nuleisti stiklą.

– Kas čia vyksta? – paklausė jų Bodenšteinas.

– Visuomeninė BUNTE*, ALK** ir ULK*** akcija, – paaiškino ilgaplaukė brunetė pajuodintomis blakstienomis ir lakuotais nagais. – Negi negirdėjot, kad per mišką ketinama nutiesti keturių juostų vakarinį aplinkkelį B8? – pamojavo komisarui prieš nosį skrajute.

Bodenšteinas įsmeigė akis į plakatą, kurį dvi moterys baigė išvynioti: „B8 SUNAIKINS ŠIĄ GIRAITĘ“.

– Jie iškirs tūkstančius medžių, – įsiterpė į pokalbį brunetės draugė plikabambė blondinė aptempta striuka palaidinuke su užrašu ant krūtinės „NE – B8“, susiveržusi džinsus diržu su blizgia sagtimi. – Jie išnaikins vertingus biotopus ir sveikus medynus. Kėnigšteine keliskart padidės triukšmas ir oro tarša.

Bodenšteinas puse ausies klausėsi misionieriauti panorusių mergaičių. B8 priešininkų argumentai jam buvo ne naujiena. Beje, pats nei pritarė, nei priešinosi Taunuso autostrados statybų planams.

O mergaitės jau žėrė išpūdingus skaičius ir faktus.

– Apgailestauju, – pertraukė jas Bodenšteinas. – Aš skubu.

* Žaliųjų organizacija.

** *Aktionsgemeinschaft Lebenswertes Königstein* (vok.) – Kėnigšteino nepriklausomų rinkėjų bendrija.

*** *Die Unabhängige Liste Kelkheim* – Nepriklausomas Kelkheimio sąrašas.

– Na, žinoma, mūsų giraitė tokiam kaip jūs – buvusi nebuvusi! – užsipuolė komisarą brunetė. – Jums svarbiau prabangu BMW prasilėkti su vėjeliu!

– Na, tada pirmyn, terškit atmosferą anglies monoksidu! – pridūrė blondinė.

Bodenšteinas neištvėręs šyptelėjo. Jo jaunystės laikais jaunieji gamtininkai vilkėjo kamufliažinėmis parkomis, vaikščiojo riebaluotais plaukais, apsimuturiavę arabiškomis skaromis. O pasiturinčių tėvų dukrelės iš Kėnigšteino ir gretimų apylinkių, tos, pasak Bodenšteino sūnaus, plikabambės Tautos lėlytės, širyt, regis, sugaišo ne vieną valandą pustydamosi akcijai. Greičiausiai jas čionai atvežė mamytės veidrodiniais folksvagenais tuaregais ar poršė kajenais. Ką gi, laikai keičiasi.

Jei ne ta Opelio zoologijos sode aptikta ranka, Bodenšteinas būtų nepagailėjęs laiko ir paaiškinęs paauglėms, kad ir jis nepritaria miškų naikinimui. Šios apylinkės jam buvo gerai pažįstamos, jis nuo mažų dienų augo senovinėje pilyje, slėnyje tarp Rupertshaino, Fišbacho ir Šneidhaino. Pasirinko teisės studijas, vėliau – tarnybą kriminalinėje policijoje, o šeimos tradicijas nusprendė tęsti jaunesnysis jo brolis Kventinas, ir nuo to laiko šimtametė dvaro sodyba tapo mėgstama išskylautojų vieta. Kventinas irgi nenudžiugo išgirdęs atsinaujinusias kalbas apie planuojamą greitkelį, kuris turėtų eiti vos per šimtą metrų nuo Bodenšteinų dvaravietės.

Po trijų minučių Bodenšteinas pasiekė Kėnigšteino žiedinę sankryžą. Parengiamieji trasos B8 darbai prasidėjus pasaulio futbolo čempionatui buvo pristabdyti. Prie fontano plevėsavo Brazilijos vėliavos. Kėnigšteiniškiai nesitvėrė džiaugsmu išgirdę žinią, kad Falkenšteine, „Kempinski“ viešbutyje, ketina apsisototi Brazilijos nacionalinės futbolo rinktinės žvaigždės. Ir labai nusiminė, kai nė vienas Pietų Amerikos futbolo dievukas taip ir nesiteikė parodyti akių.

Opelio zoologijos sodo direktorius daktaras Kristofas Sanderas buvo įpusėjęs penktą dešimtį, vidutinio ūgio, stuomeningas, bet nenutukęs. Tvirtai paspaudė Bodenšteiniui ranką, žvelgdamas tiesiai į akis. Tamsiose jo akyse ruseno nerimas.

– Viliuosi, kad apsirikau, – pasakė mostelėjęs į stirtą nupjautos žolės, – bet ranka, man regis, žmogaus.

Daktaras Heningas Kirchhofas išsitraukė iš kišenės latekso pirštines, apsimovė ir pritūpė.

– Jūs neapsirikot, – netrukus patvirtino. – Be jokios abejonės, tai dešinė žmogaus ranka. Nukirsta iki alkūnės. Ir vargu ar darbuotasi chirurgo skalpeliu. – Kirchhofas pakėlė galūnę, kad galėtų geriau ją apžiūrėti.

– Kas ją rado? – paklausė Bodenšteinas.

– Dramblių prižiūrėtojas, – paaiškino Sanderas. – Kaip visada, rytą padavė drambliams šviežios žolės ir išleido iš aptvaro. Kai drambliai sunerimo, suprato, kad žolėje jie aptiko kažką neįprasta.

Bodenšteinas pasisuko į daktarą Kirchhofą.

– Kaip manot, kada...

– Tikiuosi, nepradėsit manęs dabar pat kamantinėti apie tikslų mirties laiką, – pertarė jį teismo medicinos ekspertas, tyrinėdamas pjūvio vietą.

– Ranka vyro ar moters?

– Vienareikšmiškai vyro, – ir Kirchhofas abejingu veidu ėmė uostinėti ir čiupinėti žmogaus kūno dalį.

Bodenšteino vos nesupykino. Dar labiau jį nustebino kolegė Pija Kirchhof – regis, jos dėmesį patraukė ne nukirsta ranka, ne buvęs sutuoktinis, o zoologijos sodo direktorius Sanderas, kuris stovėjo sukryžiuavęs rankas ant krūtinės, vos tramdydamas šleikštulį.

– Kiek laiko dar dirbsit? – pasidomėjo Sanderas. – Devintą pasirodys pirmieji lankytojai, be to, laukiam televizijos filmavimo komandos.

– Kriminalistai ekspertai bus čia po kelių minučių, – atsakė Bodenšteinas. – Kaip zoologijos sodo teritorijoje galėjo atsirasti toji ranka?

Direktorius gūžtelėjo pečiais.

– Neturiu supratimo. Gal kartu su žolėmis? Toje pievoje anapus kelio kasryt šienaujama.

Bodenšteinas susimąstęs linktelėjo.

– Pievoje? Labai galimas daiktas. Bet tada nupjautoje žolėje turėtų būti ir daugiau kūno dalių. Gal jūsų darbuotojai galėtų perkratyti sušienautas kupetas?

Paniuręs Sanderas linktelėjo ir po minutės nužingsniavo paskui Kirchhofą, nešinę nukirsta ranka.

Lygiai devintą pro zoologijos sodo vartus plūstelėjo pirmieji lankytojai, daugiausia šeimos, apkibusios bambliais.

Bodenšteinas ir Pija užsuko į „Sambesi“ restoraną.

Bodenšteinui akmuo nuo širdies nusirito, kai juodu Sande-
rui pristačiusi Inka Hansen tučtuojau atsisveikino ir pasišalino
nė necyptelėjusi apie anos vasaros įvykius. Po to susitikimo
prabėgo kone devyni mėnesiai. Ir koks velnias jį tąsyk sugun-
dė? Tiesiog galvoje netelpa. Šiaip ar taip, jei Inka nebūtų jo at-
stūmusi, jis, ko gero, būtų išdavęs savąją Kozimą. Žiūrėdamas
į ilgą žmonių eilę prie kasos Bodenšteinas prisiminė senus lai-
kus – kadaise, prieš gerą dešimtmetį, jis kartu su vaikais mielai
leisdavo laiką zoologijos sode.

Mintis nutraukė suzirzęs išmanusis.

– Radom koją, – niūriu balsu pranešė zoologijos sodo di-
rektorius. – Šalia briedžių aptvaro. Eikit iki dramblių aptvaro,

sukit dešinėn, paskui kairiau, arčiau edukacinio miško tako. Ten aš jūsų lauksiu.

– Aš pirmąkart esu Opelio zoologijos sode, – apžiūrinėdamas nukirstą koją prisipažino Heningas Kirchhofas. – Didelė teritorija!

– Du šimtai septyniasdešimt tūkstančių kvadratinų metrų. – Susirūpinęs Sanderas skėstelėjo rankomis. – Ir nežinia, kur dar gali būti išmėytos kitos kūno dalys. Paliečiau neleisti lankytojų į naminių gyvūnų aptvarus. Neduokdie, dar koks vaikas aptiks žmogaus galvą.

Koja, nukirsta žemiau kelio, kyšojo iš rudo odinio mokasino, keturiasdešimt ketvirto dydžio, nunešio, su prekės ženklu „Camel active“.

– Ir pėdos, ir plaštakos pjūvio kraštai rantuoti vienodai, – apžiūrėjęs koją pranešė Kirchhofas ir pakėlė galvą. – Ar galėčiau žvilgtelėti į jūsų žoliapjovę?

– Žinoma, – linktelėjo daktaras Sanderas ir apsidairė.

Būriai lankytojų jau paplūdo zoologijos sodo takais tarsi kraujas gyslomis. Netrukus jie apguls žvėrių aptvarus, edukacinį miško taką, lauko kepsnines, poilsio ir jodinėjimo kupranugariais aikštes, tualetus. Baisu net pagalvoti, kas bus, jei kuris iš tiesų ras lavono kūno dalį!

Staiga melodingu balsu prabilo zoologijos sodo direktoriaus išmanusis.

– Klausau, – atsiliepė Sanderas ir kurį laiką klausėsi pašneko.

Bodenšteinas matė, kaip niaukiasi Sanderso veidas.

– Kas atsitiko? – pasidomėjo.

– Tikra velniava! – susiraukė direktorius. – Regis, teks visus išprašyti iš sodo teritorijos ir atšaukti filmavimus. Kažką rado dar ir muflonų aptvare.

Netrukus atvyko kinologas, ir pėdsekys šuo pusę vienuoliktos kažką aptiko pievoje kitapus kelio B455. Bodenšteinas ir Pija prasibrovė pro minią, plūstančią pėsčiųjų taku ir smalsiai stebinčią, kaip pareigūnai šukuoja kiekvieną kvadratinį pievos metrą. Būrio vadas ir kinologas laukė Bodenšteino netoli automobilių aikštelės.

– Radom vyro lavoną, – pranešė vadas. – Ir dviratį. Štai ten, trys metrai nuo aikštelės atkalnės.

Kvepėjo neseniai nupjauta žole. Dangus virš mišrių Tau-nuso miškų buvo plieno spalvos, horizonte – nuostabaus grožio panorama: Kronbergo pilis ir žaižaruojantys Frankfurto dangoraižiai. Ir lyg tyčia saulėto birželio rytmečio ramybę sudrumstė nelemtas radinys – sumaitotas lavonas, kurį dabar reikėjo apžiūrėti.

Užsimovęs latekso pirštines Bodenšteinas priėjo arčiau. Negyvėlis sportiniais chaki spalvos marškinėliais ir trumpikėmis gulėjo kniūbsčias aukštoje žolėje. Kaip ir tikėtasi, jam trūko kairės rankos žemiau alkūnės ir kairės kojos žemiau kelio. Tačiau kraujo nebuvo matyti. Spragsėdamas aparatu fotografas apėjo lavoną iš visų pusių, ieškantys menkiausių įkalčių kriminalistai ekspertai toliau naršė pievą.

– Sprendžiant iš to, ką matau, jūsų teritorijoje daugiau kūno dalių neturėtų būti, – pasakė daktaras Kirchhofas zoologijos sodo direktoriui, kuris stovėjo kiek atokiau nerodydamas jokių jausmų. – Regis, kitos kūno dalys savo vietose.

– Džiugu girdėti, – bandė juokauti Sanderas.

– Ar jau galim atversti? – paklausė kriminalistas ekspertas.

Bodenšteinas linktelėjo ir instinktyviai sulaukė kvapą. Reginys buvo anaip tol ne silpnų nervų žmonėms. Irimo procesus paspartino kaitra, veido bruožų veik neįmanoma įžiūrėti, audiniuose jau pasidarbuota vabalėlių ir skruzdžių.

– Pondie ve šventas, – suaimanavo zoologijos sodo direktorius ir nususukęs išsivėmė į griovį, skiriantį pievą ir aikštelę.

Žiūrėdamas į tą vyrą Bodenšteinas iš pradžių net pavydėjo jam geležinių nervų ir savitvardos. Direktorius puikiai susitvarkė su neeiline padėtimi zoologijos sode. Už elgesį kritinėse situacijose Bodenšteinas būtų parašęs jam vienetą su pliusu.

– Neradome jokių asmens dokumentų, – išnaršęs palaidkius negyvėlio drabužius pasakė Kirchhofas. – Paspaudus lavondėmės vis dar išnyksta, žinoma, ne iškart.

Bodenšteinas truputį atsitraukė užuodęs salsvą puvėsių smarvę.

– Ką tai reiškia? – pasidomėjo.

– Žmogus mirė maždaug prieš trisdešimt šešias valandas, ne anksčiau.

Bodenšteinas ėmė skaičiuoti.

– Vadinasi, antradienio vakarą.

– Ar gerai jaučiatės? – zoologijos sodo direktoriaus paklausė susirūpinusi Pija Kirchhof.

Sanderas sunkiai gaudė orą ir buvo išbalęs kaip drobė.

– Pažįstu tą žmogų, – iškošė pro dantis jis ir dideliais žingsniais nužirgliojo per pievą, paskui ir aikštelę.

Pija pasivijo jį ir šiurkščiai nutvėrė už rankos, mat vyras jau ketino nesidairydamas kirsti judrią magistralę. Per kelis centimetrus nuo jų prašvilpė sidabrinis BMW, vairuotojas signalizuodamas pasukiojo prie smilkinio vidurinę pirštą.

– Nagi, nusiraminkit, – paliepė Pija.

Sanderas garsiai šnopavo.

– Nesu aš toks opus, – pagaliau prabilo. – Bet tai, ką pamatčiau, mane labai sukrėtė.

– Suprantu, – linktelėjo Pija. – Kas tas vyras?

– Hansas Ulrichas Paulis. Eime į mano kabinetą, papasakosiu daugiau.

Kai jie artinosi prie buitinio konteinerio, kuriame vykstant statyboms laikinai buvo įsikūrusi zoologijos sodo administracija, Pija pamatė gal dvidešimties metų jaunuolį, ateinantį priešais. Jis, kaip ir kiti zoologijos sodo gyvūnų prižiūrėtojai, buvo su darbiniais batais, vilkėjo žalias kelnes ir baltus sportinius marškinėlius.

– Kas ten vyksta toje pievoje? – direktoriaus paklausė vyrukas. – Matyt, būsiu kažką pražiopsojęs?

Sanderas stabelėjo.

– Tik dabar ateini? – užsipuolė jaunuolį. – Darbas zoologijos sode prasideda septintą ryto, o ne tada, kai išsimiegi! Regis, buvom sutarę, kad nedarysiu tau jokių nuolaidų.

Jaunuolis nukabino nosį.

– Daugiau to nebus, šefe. Atsiprašau.

Pija įdėmiai nužvelgė vaikina. Gana dailus, tamsiai rusvi plaukai iki pečių, skaisčiai žalios akys, oda švelni kaip aksoomas, tokios jam pavydėtų ne viena mergina.

Sanderas ūmai susizgribo, kad jiedu čia ne vieni.

– Tai Lukas van den Bergas, – pristatė vaikina Pijai, – mūsų praktikantas. O čia, Lukai, kriminalistė...

– Pija Kirchhof, – užbaigė sakinį Pija.

– Labas, – Lukas nusišypsojo blykstelėdamas akinamai baltais dantimis.

– Pievoje rado Paulio, to kovotojo už gyvūnų teises, lavoną, – paaiškino Sanderas.

Šypsena vaikinui veide iškart užgeso, tarsi jis netikėtai būtų gavęs smūgį į paširdžius.

– Kas? Ulis Paulis? – ištarė sukrėstas.

Direktorius vėl pajudėjo takeliu.

– Taip. Rastas negyvas, – pasakė žingsniuodamas. – Ir vėl iškrėtė mums šunybę!

Lukas išbalo.

– O varge, negali būti! Dar užvakar mačiau jį. Aš... tai yra...
velniai rautų...

Sanderas staiga sustojo kaip įbestas ir atsisuko.

– Ką tu pasakei? Matei jį užvakar?

– Negaliu patikėti! – vaikas užsidengė rankomis veidą ir papurtė galvą.

– Ei, tavęs klausiu! – Sanderas šiurkščiai sugriebė jam už peties. – Kur tą tipą matei? Ar čia, zoologijos sode?

– Ne, tik aš... ak, nesiryžau jums pasakyti, kitaip būtumėt mane tėvui įskundęs, – prikišo Lukas. – Man patinka zoologijos sode, tik pinigų noriu daugiau, nei čia uždirbu.

Sanderas kaip nuplikytas atšlijo nuo vaikino.

– Man galvoje netelpa, – tarė vos tvardydamas pyktį. – Tai tu vis dar dirbi tame... „Žaliame“ bistro? Turbūt naktimis kurpi tam psichopatui internetinius puslapius su neapykantą kursančiais atsišaukimais? Tad štai kodėl kasryt vėluoji į darbą!

– Tėvas man nė cento neduoda! – atkirto Lukas. – O čia gaunu vien kišenpinigius! Tai ką turėjau daryti? Ulis man nedraudė pas jus dirbti...

– Užtat aš tau draudžiau dirbti tam šikniui! – pratrūko Sanderas, lyg būtų prasiveržusi visa pastarųjų valandų įtampa. – Juk dievagojaisi, kad su Uliu baigta! Tu man melavai!

– Seniai ketinau jums pasakyti! – pakėlė balsą ir Lukas. – Bet vos išgirdęs Ulio vardą jūs užsiuntat!

– Ir tu man dar prikaišioji po visų tų bėdų, kiek tas niekšas prikrėtė?

Pija stovėdama tarp jų sukiojo galvą žvelgdama tai į vieną, tai į kitą kaip per teniso varžybas. Sodo lankytojai smalsiai dėbčiojo į juos.

– Gal pabandykim išsiaiškinti civilizuotai? – pagaliau įsiterpė į pokalbį. – Galėtume pasišnekėti kabinete, be pašalinių ausų.